

[Socialministeren.]

begyndt paa denne Lovgivning, vilde nu meget have set anderledes ud.

Men uanset alle disse Bestræbelser maa man være klar over, at det næppe kan forventes, at der ad denne Vej vil opnaas Beskæftigelse i al Almindelighed for de mange Tusinder, der har været arbejdsløse saa længe, som jeg før omtalte. Mange af dem vil heller ikke fuldt ud være i Besiddelse af de Færdigheder og den Træning, der efterhaanden kræves i det normale Arbejde. Skal der gøres noget for at sætte ind paa dette Omraade, maa det derfor ske i Kraft af særlige Foranstaltninger, og derfor er man ført ind paa den Tankegang, støttet af Arbejdsløshedsraadets Redegørelse, at Arbejder til Beskæftigelse af disse Personer bør iværksættes af Staten.

Hvis en saadan Plan kan gennemføres, vil Resultatet blive ikke alene en Forbedring af Økonomien for en Del af de allerhaardst ramte i vort Samfund, men tillige det ikke mindre væsentlige, at deres Arbejdsevne vedligeholdes, samtidig med at der med forholdsvis smaa Udgifter for Samfundet i sin Helhed skabes et Arbejdsresultat, der ellers ikke vilde være blevet opnaaet, og hvis Værdi vel ikke svarer til Værdien af den saakaldte normale Arbejders Arbejde, men som dog er langt mere værd, end det har kostet Samfundet, idet den egentlige Udgift jo kun bliver Forskellen mellem Udgifterne til dette Arbejdes Iværksættelse og de besparede Arbejdsløshedsunderstøttelser.

Jeg har set fremhævet i Bladene, at Regeringen vilde anvende 30 eller 40 Millioner — jeg skal senere komme til, hvad det drejer sig om —, som om det var en Udgift. Det er det jo ikke. I Forvejen koster enhver arbejdsløs for intet at bestille det offentlige 800—900 Kr. om Aaret. Dette Beløb maa jo trækkes fra, naar man beregner den endelige Udgift ved disse Foranstaltninger. Hvis man saaledes tænkte sig et Arbejde, hvorved der i et Aar beskæftigedes 3 000 Mand for en Arbejdsløn af 3 Mill. Kr., saa vilde disse 3 000 Mand, forudsat at de faar Understøttelse, og de kan jo ikke leve af Luften, i Forvejen koste det offentlige 2,4 Mill. Kr. Den Merudgift, som Arbejdet medfører, vilde altsaa ikke være 3 Mill. Kr., men kun 0,6 Mill. Kr.

Det er ud fra Overvejelser af denne Art, Spørgsmaalet har været indgaaende drøftet baade i Regeringen og ogsaa inden for Arbejdsløshedsraadet. Der har som Grundlag for dette Lovforslags Fremsættelse været foretaget en Række Undersøgelser

af, hvilke Arbejder der maa antages at kunne komme i Betragtning ved de i Lovforslaget nævnte Foranstaltninger, og der har først og fremmest været tænkt paa nogle Statsarbejder, som jeg nu skal nævne. Det vil i første Linie blive Arbejder under Landbrugsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder — det følger af sig selv. Efter en foreløbig Undersøgelse menes det, at der vil kunne blive Tale om følgende: I Statsskovene og Klitplantagerne vil der kunne anlægges eller udvides ca. 30 Veje til en samlet Længde af ca. 100 km. Regner man med en Udgift paa 60 000 Kr. pr. Kilometer, vil dette medføre en Bekostning paa i alt ca. 6 Mill. Kr. Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Regeringen fra Arbejdsløshedsraadet har modtaget den som Bilag 2 aftrykte Indstilling om Støtte til Det danske Hedeselskab og Hedebruget, samt at Landbrugsministeriet ved Skrivelser til Finansministeriet har søgt dettes Tilslutning til følgende Bevillinger i Forbindelse med disse Arbejdsplaner i det hele: 20 000 Kr. til Smaaplantninger og Hegn, 200 000 Kr. til købstads-, sogne- og amtskommunale Plantager, 20 000 Kr. til Plantningsarbejder i Sønderjylland, ca. 300 000 Kr. — jeg ved ikke, om Summen er nøjagtig fastsat, men den ligger vist deromkring — til Mergeltransport og 135 000 Kr. til Hedebruget. Endvidere er det som Statsarbejder under Vandbygningsvæsenet planlagt at udføre forskellige Kystsikringsanlæg, Havnearbejder og Istandsættelsesarbejder, der beregnes at ville medføre en samlet Udgift af 2,1 Mill. Kr.

Vi kommer saa til de kommunale Arbejder. Som det vil fremgaa af Lovforslaget, har man anset det for naturligt yderligere som egnede Foranstaltninger at medtage visse Arbejdsomraader, hvor Staten staaar som Varetager af almene Interesser, men hvor man af praktiske Grunde maa lægge Udførelsen af Arbejdet i Kommunerne, den enkelte Kommunes eller Amtskommunens Haand. Jeg maa her gøre den Bemærkning, at der ved en Fejl fra en Embedsmands Side paa det paagældende Sted i Bemærkningerne til Lovforslaget Side 7, Sp. 1, sidste Pkt., og Sp. 2, 1ste Stykke, er kommet til at staa noget andet, end der skulde staa i den endelige Redaktion, som var følgende: Der vil i første Linie blive Tale om Vejarbejder, til hvilke Kommunerne ikke efter Vejlovgivningen kan erholde Tilskud af Vejfonden, saasom Anlæg af Cyklestier og Gangstier paa bestaaende Veje, hvor Vejens Areal ikke samtidig skal udvides. Efter de foretagne Undersøgelser